

ZA HRANICEMI ČERNÉ A BÍLÉ

TŘÍDNÍ VZPOURA PROTI STÁTNÍMU NÁSILÍ V USA

ZA HRANICEMI ČERNÉ A BÍLÉ: TŘÍDNÍ VZPOURA PROTI STÁTNÍMU NÁSILÍ V USA

25. KVĚTNA 2020 POLICIE V MINNEAPOLIS v Minnesotě zavraždila George Floyd a zažehla jiskru, která odstartovala největší proletářské hnutí v USA od konce šedesátých let. Hnutí, které se brzy rozšířilo z hořících ulic Minneapolis do více než 2 000 měst po celých USA. Hnutí, jehož se zúčastnilo až 26 milionu lidí a které vyprovokovalo dominový efekt v mnoha zemích na celém světě, kde se projevy proletářské solidarity s hnutím v USA organicky sloučily se vztekem proti místním formám bída, kterou život v kapitalistické společnosti přináší.

A skutečně hned na začátku zdůrazněme proletářskou povahu tohoto hnutí proti všem pokusům o jeho falsifikaci jakožto „rasových nepokojů“ nebo jako reformního hnutí stoupenců Demokratické strany či řízené Georgem Sorosem.

Toto hnutí není první masivní výbuch vzteku proti vraždě násilí, které represivní síly globálního kapitalistického státu na území USA páchají na „svých“ proletářích. Represivní síly, které se nepoměrně častěji zaměřují na proletáře, kteří jsou rasově „černí“ nebo „hnědí“. Ve skutečnosti policejní vraždy mladých „černých“ proletářů v nedávné době vyvolaly nejméně dvě velké vlny nepokojů (týdny pouličních bouří a rabování v oblasti Fergusonu a St. Louis v roce 2014, stejně jako v oblasti Baltimoru v roce 2015, k tomu přičtíme i související solidární akce v jiných městech).

Hnutí z loňského roku je však v mnoha ohledech bezprecedentní – realita hromad pytlů s těly obětí Covid-19 (nebo spousty dalších zdravotních problémů, které přetížené nemocnice nezvládly), vysilující odcizení karantény, raketově rostoucí nezaměstnanost, nový cynický multitrilionový „stimulační balík“, který buržoazii přináší finanční prostředky a proletářům almužnu. To vše smíchané s roky policejní brutality vytvořilo výbušnou směs, kterou vznítla nahrávka vraždy George Floyd šířící se online. A když nakonec došlo k výbuchu, vzal s sebou všechno. Všechny na rase založené separace vnucené naší třídě buržoazní společností se poprvé za dlouhou dobu na území USA vážně otřásl.

V Minneapolis se „bílé“ proletáři přidali ke svým „černým“ třídním bratrům a sestrám v násilné bitvě s policií. Společně do základů vypálili policejní stanici třetího okrsku, společně rozbíjeli hlavy policajtům a společně vyvlastňovali zboží a ničili „posvátné podniky“. Minneapolisští řidiči autobusů také policajtům ukázali velký vztyčený prostředníček, když odmítli přepravovat zadržené demonstranty. Ale poslechněme si zprávu našich třídních nepřátel – buržoazních médií a vychutnejme si jejich paniku. Minneapolisský Star Tribune píše:

„V prvních dnech poté, co byl George Floyd zabit minneapolisskou policií, zaplavili vzbouřenci v odvěť hustě obydlené úseky Minneapolis, St. Paul a dalších čtvrtí metropole a způsobili miliony škod na majetku na více než 1 500 místech.“

Vandalové po sobě zanechali stopu rozbitých dveří a oken, pokryli stovky zabeđených podniků graffiti a zapálili téměř 150 budov, z nichž desítky lehly popelem úplně. Lékárny, potraviny, obchody s alkoholem, obchody s tabákem a obchody s mobilními telefony byly vypleněny a přišly o tisíce dolarů za ukradené zboží. Mnohé byly vypleněny opakovaně několik po sobě jdoucích nocí.

Další majetek – jako čerpací stanice, restaurace a dokonce i zaparkovaná auta – byl zapálen a velká část byla zcela zničena.“

Buržoazní média v USA a ve světě budou později opakovat podobnou verzi tohoto ustrašeného diskursu – a to z dobrého důvodu!

Jak se hnutí rychle rozšířilo do dalších měst a regionů, jeho militantní zaměření přetrvávalo. Napadeno bylo i ústředí CNN v Atlantě, v jehož budově se také nachází policejní okrsek atlantského policejního oddělení, mnoho bankovních poboček, nákupních center, restaurací, radnic a dokonce i soukromá sídla starostů a guvernérů. Policejní auta byla systematicky rozbíjena a vypalována. Volba cílů opět potvrzuje třídní povahu tohoto otřesu: zaměření na infrastrukturu státu, symboly akumulace kapitalismu, zdroje zboží k rabování a jeho rozdělování mezi soudruhy, stejně jako přenesení boje do „soukromé sféry“ zástupců buržoazního státu. Volba cílů také vytváří paralelu se současnými nebo předchozími třídními hnutími v jiných částech světa – v Iráku, Libanonu, Egyptě, Řecku, Chile, Francii atd. A po celém světě se v solidaritě s hnutím v USA zvedla vlna nepokojů, která rovněž útočila na rasistické buržoazní separace doma – ve Francii, Velké Británii, Brazílii, Kanadě, Austrálii, na Novém Zélandu, v Mexiku...

Jak se hnutí rozšířilo do dalších měst, vyneslo na světlo další rasistické policejní vraždy, stejně jako další otázky, jako je odpor proti propadnutým hypotékám a vystěhovávání, gentrifikaci měst, boje zdravotníků a dalších „klíčových pracovníků“ během pandemie Covid-19 atd.

Měli bychom také dodat, že i když hnutí dosáhlo omezené povstalecké kvality ve většině svých militantních projevů – přímo útočilo na infrastrukturu státní moci, vyvlastňovalo a organicky přerozdělovalo komodity, chopilo se otázky zbraní atd. – jako celek nicméně zůstalo uzavřené ve své počáteční premise pouličního protestu proti policejní brutalitě vůči především „černým“ proletářům („nečerné“ oběti policejního násilí zmiňovalo jen zřídka) a konfrontace s dobře připravenou policií. Obdobné limity jsme viděli a kritizovali již mnohokrát během jiných nedávných projevů třídního hnutí, jako byly protesty „žlutých vest“, hnutí v Hong-Kongu apod. To, co považujeme za jeden ze společných aspektů těchto hnutí, je zjevný rozpor mezi jejich konfrontační militantní kontinuitou (kterou ve skutečnosti považujeme za jednu z jejich silných stránek) a nedostatkem jakéhokoli programového a strategického průlomu nebo kvalitativního skoku.

Stejně jako v jiných třídních hnutích takové intenzity, i zde vidíme vznikat afinitní skupiny, které jsou schopny organizovat důležité praktické úkoly, jako je logistika protestů, distribuce potravin, plánování útoků na síly represe, organizování ozbrojené obrany atd. Viditelná je také vlna čerstvé energie, již toto hnutí přineslo už existujícím revolučním strukturám, které se snaží pochopit dynamiku hnutí, účastnit se ho a programaticky ho směřovat.

Uvidíme, jaká programová, taktická a organizační poučení budou z této interakce vyvozeny. Zopakujme, že nevěříme v žádné kouzlem se zjevivší „hotové“ revoluční komunistické struktury vprostřed jakéhokoli proletářského protestního

hnutí, struktury, které by byly připravené vést útok na totalitu globální kapitalistické společnosti v dialektické jednotě taktických a programových prostředků. Takové struktury byly historicky vždy spíše produktem—procesu sdílení zkušeností z boje, diskusí a organizačních rozhodů, které probíhají uvnitř i vně pre-existujících i ad-hoc militantních struktur.

★ ANTIRASISMUS – NEJHORŠÍ PRODUKT RASISMU

Síly sociální demokracie – buržoazní organizace pro proletáře – samozřejmě jako vždy volaly do zbraně. Armáda liberálních a levicových pacifistů – včetně oficiální organizace Black Lives Matter – přišla demonstranty uklidnit a proměnit toto hnutí v další bezmocnou šarádu. Okamžitě se pustila do práce, aby zamaskovala třídní povahu hnutí, zdůraznila mezitřídní „Černou solidaritu“, umlčela třídní militanty a udala je policii. Zároveň se „černí nacionalisté“, jako je Nation of Islam, New Black Panther Party a zejména milice NFAC (Not Fucking Around Coalition), snažili hnutí ovládnout, přetočit ho na problém „černí versus bílí“ a kooptovat a militarizovat pod svým vlastním vedením jeho organicky vyvinuté ozbrojené projevy.

Aby sami získali nějakou důvěryhodnost, rekrutovali spoustu veteránů z takzvaného „Hnutí za občanská práva“ a z fergusonského hnutí – využívajíc tak prastarou taktiku historické sociální demokracie proměňovat se za na „správnou“ víru obrácenými a bezzubými bývalými militanty.

Výsledkem bylo, že až do oživení konfrontační taktiky poté, co fízlové zmrzčili Jacoba Blakea v Kenosha ve Wisconsinu, byla militantní tvář hnutí do značné míry omezena na několik míst jako Seattle, Portland a Chicago, zatímco většina hnutí byla směřována do únavných pochodů nikam, nekonečných projevů aktivistů nevládních organizací a uměleckých projevů pozitivní identity. Těmto sociálním demokratům se také úspěšně podařilo využít a proměnit

ve zbraň slabiny přítomné v hnutí: rasovou identitu a zvnitřněnou ideologii „bílé viny“. Z četných zpráv soudruhů zapojených do hnutí víme, že na veřejných shromážděních hnutí je běžné, že i ti nejreformističtější debilní řečníci, pokud jsou „černí“, dokážou umlčet radikální kritiku, jestliže pochází od „bílé“ osoby.

Podle soudruhů v hnutí existuje také určitá míra nedůvěry k lidem „zvenku“. V kontextu hnutí hraje v tom, kdo je považován za „cizího“, samozřejmě roli rasový aspekt. Částečně je to kvůli propagandistické povídačce – vynalezené buržoazními médii a papouškované levičáky – podle které mají ničení soukromého vlastnictví a rabování zboží (praktická vyjádření třídní subjektivity i nutnost v jakémkoli proletářském boji) ve skutečnosti na svědomí „bílé rasistické“ skupiny.

Je pravda, že se některé „akceleracionistické“ krajně pravicové skupiny pokusily využít protesty k eskalaci ozbrojené konfrontace, a to buď tím, že na demonstranty přímo útočily, nebo se mezi ně zamíchaly a střílely na policajty. Ideologie těchto reakčních snilků má za to, že tak vyprovokují ještě násilnější reakci vlády a zdiskreditují tak hnutí v očích takzvané „mlčenlivé většiny“ (což je většina „bílých“) – o níž předpokládají, že je ze své podstaty rasistická a konzervativní. To má posloužit jako jiskra k zažehnutí nové občanské války.

Tento relativně okrajový krajně pravicový avanturismus levice neúměrně nafoukla a v duchu „nejlepší tradice“ jednotné antifasistické fronty jej použila, aby odsoudila jakýkoli projev praktické třídní kritiky kapitalistické sociální reality jakožto fašistickou provokaci. Stejnou strategii užívá například i „Boliburžoazie“ ve Venezuele (a její spojenci po celém světě), když tvrdí, že proletáři kteří se účastní stávek, bojů proti policajtům a jednotkám armády, rabování atd., patří k příznivcům „neoliberální“ kliky Juana Guaida.

Praktický dopad této ideologické masáže jsme mohli vidět v terénu: militanti, kteří překročili demokratické hranice stanovené samozvanými hlídači z řad „černých“ protipovstaleckých skupin, byli vydáni na pospas nebo dokonce přímo předáni policii a nikdo nevystoupil na jejich obranu. Pokud byli náhodou „bílí“, ospravedlňovalo se to jako odhalování „infiltrovaných stoupenců nadřazenosti bílé ras“.

Podle jiné teorie, implicitně přijímané velkou částí tohoto hnutí, tu revoluční subjekt představují „černí lidé“ nebo „černý proletariát“, jehož revoluční program je zrušení „rasového kapitalismu“ a role „bílých“ se omezuje na pouhé „spojence“, na „podporu boje černochů“. Ve skutečnosti však existuje jen jeden globální kapitalismus, bez ohledu na povrchní formální charakteristiky, které na sebe může vzít v USA nebo v jiném regionu, a jediný způsob, jak jej zrušit, je skrze revoluční akci sjednoceného globálního proletariátu. Veškerý sekcionálníms založený na sociologických charakteristikách jako je „rasa“, „etnická příslušnost“, „pohlaví“, „národnost“, „sexualita“ atd., vede pouze k rozdělení našich třídních sil a umožňuje sociální demokracii kooptovat a nasměrovat

hnutí směrem k reformismu a mezitřídní spolupráci. „Bílí“ proletářští militanti se musí vzbouřit především proti své vlastní bídné existenci v kapitalistické realitě, proti vykořisťování a odcizení, proti násilí státu, který je zabíjí, a zároveň – organicky a nerozlučně – praktikovat skutečnou militantní internacionalistickou solidaritu s proletáři jiných „ras“ (na rozdíl od pouhé show – spektaklu – solidarity, jakou žádají reformisté.

Na jiné úrovni je „agitátor zvenčí“ prastarý ideologický konstrukt čerpající svou sílu z nedostatku třídního uvědomění (proletariátu jako třídy sjednocené stejnými zájmy bez ohledu na to, kde a jak jednotliví proletáři žijí nebo pracují) a internacionalismu v proletariátu. Kontrarevoluční síly ho využívají a profitují z něj, aby zlomili proletářské spolčování a cílili na militantní menšiny, které se snaží směřovat boj k vyjasnění cílů a organizaci úkolů povstání. Zdůrazněme zde, že komunisté zcela odmítají všechny buržoazní konstrukty, které hlásají existenci militantní menšiny jako entity oddělené od třídy, a to jak v negativním smyslu „agitátora“ uvede-

ného výše, tak v pozitivním leninistickém smyslu kádru „revolučních odborníků“ přinášejících „politické vědomí proletářským masám“. Komunisté nemají žádné cíle odlišné od historických cílů zbytku naší třídy – zrušení třídní společnosti založené na vykořisťování lidské práce a vytvoření globální beztřídní lidské komunity!

Chceme-li plně pochopit specificky americký rasový aspekt globální buržoazní strategie „rozděl a panuj“, musíme se rychle a zjednodušeně podívat na jeho historické kořeny. Jak je všeobecně známo, evropská kolonizace Ameriky stála zhruba na třech masivních populačních vlnách. Zaprvé, relativně malý počet dobře vyzbrojených evropských dobyvatelů a osadníků vyvylidnil prostřednictvím nemocí a násilí zemi od Dolorodců. Současně byli zajímáni, prodáváni a do Ameriky přepravováni Afričané, aby poskytli otrockou pracovní sílu plantážím tržních plodin jako je bavlna, tabák a cukr. Takový brutální teror se pochopitelně neobešel bez odporu a násilných povstání otroků. Nejznámější z nich je samozřejmě „Haitská revoluce“, ale došlo i k jiným význam-

ným povstáním – v severovýchodní Brazílii, na americkém jihu, v Trinidadu...

S rozvojem kapitalismu a šířením kapitalistických společenských vztahů skrze takzvanou „průmyslovou revoluci“ na území dnešního USA (a v Americe obecně) se námezdní práce – která mohla být kapitalisty volně vyhazována a nájímána – stala stále dominantnější formou extrakce hodnoty. Zároveň s tím probíhala poslední masivní populační změna v Americe – masivní imigrační vlna z Evropy, vyvlastnění rolníci vyhnání z půdy v rámci primitivní akumulace kapitálu (např. ohrazování v Irsku a Skotsku nebo pozemková reforma v rakouské Galicii) nebo dělníci, kteří se najednou stali nadbytečnou pracovní silou kvůli krizi v pólu akumulace kapitálu (např. exodus z Neapole po sjednocení Itálie). Pouze v tropických oblastech, jako je jih USA s několika sklizněmi za rok, mohl být ekonomický systém založený na vlastnictví otroků i nadále konkurenceschopný. Na severu USA tento fakt posloužil jako materiální základna pro úplné zákonné zrušení otroctví.

Severní frakce kapitálu, zvítězivší v občanské válce a tlačena abolicionistickou bojovností, se zbavila anachronismu jižního otrokářství a v tomto procesu proletarizovala

„černé“ bývalé otroky a osvobodila jejich pracovní sílu pro potřeby vzkvétajícího severního průmyslu.

Jižní ekonomika zůstala závislá na produkci bavlny, která zase zůstávala závislá na práci bývalých otroků, kteří byli propuštěni bez peněz či půdy a neměli tedy jinou šanci než pokračovat v práci pro své bývalé otrokáře nebo emigrovat. Pro vládnoucí třídu Jihu bylo rovněž zásadní zabránit třídní solidaritě mezi „černými“ a „bílymi“ proletáři – zneužívání a upevňování stávajících rozdělení uvnitř naší třídy bylo vždy jednou z hlavních zbraní buržoazie proti nám. Vytvořila systém zákonů o dluhovém nevolnictví a „tuláctví“, aby byli „černí“ bývalí otroci vázáni k plantáži. Uvnitř naší třídy zároveň vznikl systém separace a hierarchie na základě rasy, který je společensky reprodukován dodnes.

Později se důležitou součástí mechanismu integrace „bílého“ proletáře do buržoazního demokratického projektu, do účasti na správě svého vlastního utrpení a vykořisťování, stala skutečnost, že jeho „černého“ kolegu systém ždímal víc, žil v horších podmínkách a trpěl horší represí státu. To umožnilo rasově „bílé“ části pracovní síly internalizovat si ideologii bílé nadřazenosti a podkopat–potenciál pro třídní solidaritu napříč rasovými liniemi.

S poválečnou „ekonomickou konjunkturou“ přišel „americký sen“, který se stal neúspěšnější a neplodnější verzí ideologie předstírající existenci „střední třídy“. Ideologie, která se od té doby replikovala po celém světě, aby zfalšovala a zakryla základní antagonistický vztah kapitalistické společnosti, tj. třídní konflikt mezi proletariátem a buržoazií. Ideologie střední třídy míchá dohromady nižší vrstvy buržoazie – drobné vlastníky s vrstvami vysoce kvalifikovaných a „kreativních“ pracujících a nižších úrovní managementu a státní byrokracie. Výměnou za jejich pacifismus a věrnost buržoaznímu řádu jsou odměněni „sociálním statutem“. V USA měl tento ideologický konstrukt ještě další zásadní charakteristiku – bílou pleť. Každý „pracovitý (díky širokému rozšíření úkolové práci a spoustě vlastenecké propagandy se USA skutečně podařilo vytvořit vlastní ekvivalent Stachanovského hnutí), poslušný a BÍLÝ dělník“ mohl snít o dosažení tohoto statusu a s ním spojených zbožných symbolů jako byly dům na předměstí, osobní auto atd. Není třeba připomínat, že to bylo možné také díky tomu, že se po druhé světové válce objevil levný a široce dostupný úvěr, protože samotné mzdy na to obvykle nestačily.

Takzvané „Hnutí za občanská práva“ – které bylo součástí větší vlny třídního boje v USA i na celém světě – jenž začalo reakcí na každodenní útlak, hrozné životní podmínky „černých“ proletářů a násilí státu, toto nastavení zpochybnilo. Aby sociální demokracie v USA usměrnila podvratnou aktivitu bojujícího proletariátu a uklidnila jeho zuřivost, musela zamíchat kartami a pokusit se „černé“ integrovat do buržoazní společenské smlouvy. To zrodilo řadu profesionálních černých aktivistů: „vůdců v oblasti občanských práv“, „černošské“ trockistické a maoistické skupiny, politicky angažované „černé“ církevní skupiny, Nation of Islam atd. Ti se zase stali základnou pro dnešní „černé nevládky“, „černé radikální akademiky“ a „radikální umělce“, jejichž úkolem je řídit distribuci drobků z buržoazního stolu „černým“ proletářům a otravovat je pozitivní rasovou identitou, aby (společně s „bílymi“ rasistickými skupinami) rozdělili naši třídu podél rasových linií.

Rasová separace v USA má v podstatě stejný účel jako nacionalismus v globálním měřítku – mobilizovat proletáře k obraně zájmů své „vlastní“ frakce buržoazie. Specifickou výhodou (pro našeho třídního nepřítele) amerického systému rasového rozdělení je udržování jasné hierarchie mezi „černými“ a „bílymi“ proletáři. Není divu, že se to historicky odráží i v přirozeném mezinárodním politickém propojení „bílých rasistů“ s reakčními hnutími nostalgickými po „imperiální velikosti“ svých národů a „černých nacionalistů“ s „antiimperialistickou“ a „národně – osvobozenou“ frontou.

V roce 2020 tedy můžeme vidět tento tandem – formálně ve vzájemné opozici na ideologické úrovni – opět v akci. Má plné ruce práce, aby usměrnil a pomohl státní represí proti největšímu militantnímu proletářskému hnutí na území USA v posledních padesáti letech a snažil se zabránit nebo pohřbit jakoukoli možnou konvergenci s jinými boji. Tuto falešnou ideologickou volbu samozřejmě plně využily proti sobě stojící mnohamiliardové propagandistické stroje Republikánské

**ZA HRANICEMI ČERNÉ A BÍLÉ:
TŘÍDNÍ VZPOURA PROTI STÁTNÍMU NÁSILÍ V USA**

a Demokratické strany a jejich média. Tato strategie byla bohužel docela účinná a do listopadu 2020 byla většina hnutí kooptována do antitrumpismu/antifašismu.

★ ZA HRANICEMI ČERNÉ A BÍLÉ: RUDÝ PLAMEN GLOBÁLNÍHO PROLETÁŘSKÉHO POVSTÁNÍ

Ne vše je však ztraceno. Přes brutální represi státu a stranické směřování energie hnutí na podporu demokratické volební politiky se jeho militantní proletářský proud dokázal přeskupit a najít nová vyjádření. Ukazuje se to například v pokračujících pouličních protestech, které odsuzují jak politické strany, tak jejich vůdce, i koncept buržoazní politiky jako takové, a často vrcholí útoky na majetek obou politických stran.

Realita hospodářské krize odhalená a znásobená účinky pandemie vedla k velkému množství nucených vystěhovávání z domů a jejich zpětnému převzetí do vlastnictví bank po celých USA. To dalo vzniknout hnutí proletářského odporu – squatování a okupaci domů, veřejných budovy, půdy, konfrontacím s policií a společnostmi veřejných služeb přicházejících odpojit dodávky služeb, okupacím nebo plenění radnic a budov bytových družstev, vytváření podpůrných sítí pro distribuci potravin, pohonných hmot a zdravotnických potřeb. Divoké stávky se prohnaly Amazonem a doručovacími společnostmi považovanými za „nezbytné“, kterážto nálepka vnutila jejich zaměstnancům extrémní míru vykořisťování za účelem dodání zboží a vystavování se bez ochrany Covidu-19. Vzpourey a stávky zasáhly také věžeňsko-průmyslový komplex. Pokračuje i odpor vůči deportacím rodin přistěhovalců a vůči ICE (US Immigration and Customs Enforcement – vládní agentura odpovědná za provoz zadržovacích středisek pro přistěhovalce). Všechny tyto boje proti jiným tvářím diktatury Kapitálu na území USA vždy existovaly na pozadí, částečně zastíněné jasným světlem hnutí proti nejpřímějším aspektům brutality státu. Nyní se tato hnutí dostávají na třídním bojišti v USA více do popředí a militantní vazby spojují nejradikálnější prvky všech těchto bojů a dávají vzniknout skutečné komunitě bojů!

Sociální rozpory, které tuto vlnu boje zrodily, nezmizí – ve skutečnosti jsou kapitalismu vlastní. Jak jsme již upozornili v našem textu „Třídní boj v dobách pandemie“, hluboká strukturální krize zhodnocování kapitálu odhalená pandemií Covid-19 nemůže být snadno vyřešena nějakým opatřením, které již buržoazie přijala v minulosti. Pokusí se to vyřešit

jediným způsobem, který zná – opětovným opakováním cyklu vykořisťování. To nevyhnutelně přinese proletariátu více utrpení a odcizení, více pokusů státu postavit nás vzájemně proti sobě, více státního dozoru a policejního násilí – více zavražděných „černých“, „hnědých“ a „bílých“ proletářů, více nemocí a nadcházející klimatická katastrofa.

Jakožto komunisté chceme poukázat na to, co považujeme za podstatné pro všeobecné rozšíření nadcházející vlny proletářského třídního boje na území USA i po celém světě, prohloubení jeho rozchodu s kapitalistickou společností a vyjasnění jeho směřování ke globální lidské společnosti. To vše nejsou nějaké ideály, které si vysnili „odborníci na revoluční teorii“, ale nejpokročilejší prvky negace Kapitálu a jeho státu, jakkoli jsou menšinové, jak můžeme vidět v dnešním proletářském hnutí v USA. Naším úkolem je posílit a vyjasnit tyto výrazy historického komunistického hnutí proti pokusům historické sociální demokracie směřovat je do buržoazního anti-rasismu, volební podpory, reforem policie atd.

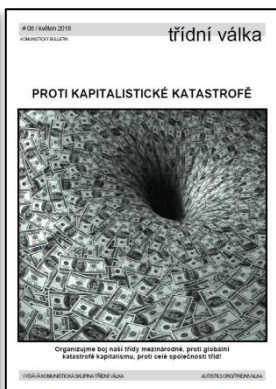
Jako součást revolučního projektu naší třídy podporujeme a hlásíme se k:

- **Koordinovaným a systematickým útokům na policejní stanice, radnice, centrály médií, domy politiků...**
- **Vědomému a přímému praktickému zrušení sociálních separací podle rasových linií – „černí“ a „hnědí“ a „bílé“ proletáři bojují a riskují své životy společně, diskutují, sdílí...**
- **Odmítnutí buržoazní politiky s jejími volbami, stranami, odbory, nevládními organizacemi...**
- **Převzetí otázky ozbrojeného násilí za účelem obrany hnutí proti státnímu násilí (vládnímu i polovojenskému) a za účelem útoku na představitele buržoazního řádu...**
- **Přímé internacionalizace boje – sdílení zkušeností, koordinace, vyjádření solidarity s boji v Mexiku, v Evropě, v Nigérii, v Hongkongu...**

Pojďme organizovat sami sebe jako třídu, abychom překonali všechny buržoazní falsifikace a separace, abychom se postavili proti násilí státu a zničili kapitalistickou společnost založenou na vykořisťování lidské práce!

★ Třídní válka – Zima 2020/21 ★

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

DODATEK

Na závěr bychom zde chtěli upozornit na text „Vzestup černého protipovstalectví“ („The Rise of Black Counter-Insurgency“) napsaný „Ill Will Editions“, který vydáváme společně s tímto textem.

Jak název napovídá, přichází s hloubkovou analýzou specifické varianty historické sociální demokracie založené na černé identitě, která se na území USA rozvinula jako reakce státu na proletářská hnutí minulosti, hnutí, jejichž charakteristikou bylo rušení rasových kategorií a ústřední hierarchie systému, který udržuje místní proletariát rozdělený podél rasových linií.

K tomuto jinak velmi dobrému textu bychom však chtěli dodat několik kritických poznámek.

Jako komunisté jsme zcela proti používání nebezpečného buržoazního konceptu „střední třídy“.

Tato buržoazní ideologie opět slouží k zakrývání podstaty třídního antagonismu mezi dvěma třídami s protichůdnými historickými zájmy, antagonismu pramenícímu ze samotné podstaty kapitalistického výrobního způsobu, vykořisťování dělnické třídy (proletariátu) třídou vlastníků výrobních prostředků (buržoazí). Stručně si popíšme hmotné kořeny ideologie „střední třídy“ a její roli v kapitalistické společnosti.

Vývoj kapitálu přináší také rozvoj výrobních prostředků; nástroje a stroje používané dělníky se stávají stále triviálnějšími na ovládání. Zároveň se vnitřně stávají stále složitějšími a křehčími systémy. Jednotlivé kapitalistické frakce i kapitál jako celek musí současně bojovat proti obecné tendenci míry zisku klesat, a dobývat nové trhy. Proto musí absorbovat a proměňovat v komoditu stále větší část společenského života proletariátu (mezilidské vztahy, „volný čas“, „kulturu“ atd.) – protože v globálně kapitalistické společnosti již není možná expanze územní.

To vše vytváří poptávku kapitálu po vysoce kvalifikovaných a vzdělaných proletářích, kteří by navrhovali, vyvíjeli, udržovali a opravovali výrobní prostředky (technici, inženýři), rozvíjeli dovednosti, ale také zajistili podrobení dalších proletářů dominantní třídní ideologii (vysokoškolská učitelé, firemní školitelé), pomáhali rvát zboží do krku potenciálním kupujícím (marketingoví a finanční specialisté), pomáhali s organizací a komifikací reprodukce pracovní síly, zabývali se zákony a majetkem (psychologové, právníci, architekti, umělci atd.).

Tyto a mnohé další profese jsou obvykle lépe placeny a vyžadují od pracujícího nejen jistou úroveň dovedností a znalostí, ale také určitou míru kreativity a odpovědnosti. K efektivnímu vykonávání práce, řekněme módního návrháře nebo psychologa, je jistě potřeba více internalizace než jakou vyžaduje práce na montážní lince, ve slévárně nebo na baru. Tato iluze lidské činnosti – proletáři jsou zde nuceni obětovat svou lidskou tvořivou sílu na to, aby diskutovali, plánovali, přijímali rozhodnutí, to vše jako součást kapitalistického výrobního procesu – způsobuje, že se pracující identifikují jak s procesem výroby, tak i se samotným výrobkem, což pomáhá zakrývat jejich odcizení od výrobních prostředků. Tyto podmínky (obvykle vyšší životní úroveň ve srovnání se zbytkem proletariátu a iluze kontroly nad vlastním životem prostřednictvím účasti na rozhodování v procesu výroby) vedou pracující k falešnému vědomí o jejich výlučnosti a tvoří základ buržoazní ideologie střední třídy.

Rádi bychom zde proto soudruhy vyzvali, aby tuto buržoazní kategorii vytvořenou našimi nepřáteli jen k tomu, aby zmátla naši třídu a rozdělila náš boj, nepoužívali.

Naše druhá námitka směřuje k použití konceptu „rasového kapitalismu“ napříč celým textem. Chápeme, na co soudruzi odkazují – na systém hlubokého strukturálního rasového rozdělení a hierarchie s kořeny v dějinách genocidy domorodého obyvatelstva a zotročení Afričanů, která prostupuje celou ekonomickou, sociální a politickou realitou života v USA (a v obou Amerikách). Také chápeme, že soudruzi z „Ill Will Editions“ používají tento koncept ke kritice „černé“ sociální demokracie, která se snaží prostě opravit tyto rasové aspekty ve prospěch toho, čemu tu soudruzi říkají „prostý kapitalismus“.

Nám však tento koncept vůbec nepřipadá užitečný. Naopak, máme za to, že přispívá ke zmatení pojmů. Existuje pouze jeden globální kapitalismus, bez ohledu na konkrétní aspekty formy, v jejímž rámci organizuje své fungování. Proto „sovětský blok“ nenazýváme „státním kapitalismem“, přestože jeho frakce buržoazie byla organizována do politické strany (falešně předstírající, že je komunistická strana), nebo přestože tam bylo soukromé vlastnictví maskováno jako „majetek lidu“. Stejně tak nenazýváme režim YPG v Rojavě ani režim CNT ve Španělsku v roce 1936 „samosprávným kapitalismem“, přestože se oba schovávají za anarchistickou vlajku a organizují své státní struktury kooperativně a „přímodemokraticky“. Představují jen různé organizační formy státu sloužící k prosazování stejného základního kapitalistického procesu vykořisťování.

Podobná sociální realita zakořeněných rasových nerovností, zvláště těch, které mají historický původ v zotročení určité „etnické skupiny“, není unikem USA (obou Amerik). Jako příklad můžeme uvést „romskou“ etnickou skupinu ve východní Evropě, která byla podobně historicky zotročena (a podrobena fyzickému a sociálnímu oddělení od zbytku společnosti, podřízena restrikcím ohledně výkonu určitých zaměstnání a vlastnictví půdy, vystavena pogromům a nakonec genocidě) a stále se nachází na dně rasově definované sociální hierarchie. Dalším příkladem je sociální hierarchie mezi „arabizovanější“ smíšenou populací zemí Sahelu jako Mali, Mauretánie či Súdán – a jejich bývalými „černými“ otroky. Separace a hierarchie na základě rasových nebo národních kategorií je v různých formách globální realitou.

Jak napsali soudruzi z Internacionalistické komunistické skupiny (ICG) ve svých „Tezích programatické orientace“, teze 39A:

„...Skutečnost, že kapitál nakupuje pracovní sílu jedné rasy levněji než pracovní sílu jiné, skutečnost, že podmínky vykořisťování a životní podmínky jedné části proletariátu jsou horší než u jiné části proletariátu, je odrazem reality kapitálu, v níž při produkci lidské bytosti – coby námezdního otroka – na ní absolutně nezáleží jakožto na lidské bytosti, nýbrž záleží na množství do ní vložené společenské práce. Tato rasistická realita kapitálu určuje, že stejně jako je hodnota pracovní síly kvalifikovaného dělníka vyšší než hodnota pracovní síly dělníka obyčejného, tak i hodnota pracovní síly „domácího“ dělníka je například vyšší než hodnota pracovní síly „přistěhovaleckého“ dělníka (za předpokladu, že je v prvně jmenovaném obsaženo více integrační, socializační, nacionalizační a odborářské práce než v tom druhém).“

Přes tyto naše kritické výhrady považujeme tento text za důležitou součást globálního militantního úsilí pochopit silné a slabé stránky proletářského hnutí v USA, vyjasnit jeho třídní charakter proti buržoazní falsifikaci a odsoudit činnost a ideologii jeho nejnebezpečnějších nepřátel – jeho falešných „černých přátel“!

VZESTUP ČERNÉHO PROTIPOVSTALECTVÍ

SHEMON, 30. ČERVENCE 2020

Úvod

V týdnu od 26. května do 1. června 2020 vypálila multi-rasová proletářská vzpoura vedená černými policejními stanicemi, zničila policejní auta, zaútočila na policii, přerozdělovala zboží a pomstila se za vraždy bezpočtu černých i nečerných policistů. Ale první červnový týden se, jak se zdá, všechno změnilo. Všichni jakoby zapomněli, že se něco z toho stalo, a místo toho jsme se stali dobrými protestujícími, stali jsme se nenásilnými a stali se z nás reformisté. Místo toho, abychom zaútočili na policii, jsme vydrželi nespočet pochodů, které neměly žádný jiný smysl, než pochodovat. Z revolučních abolicionistů jsme se stali reformistickými abolicionisty. Co se stalo?

Existuje mnoho snadných odpovědí, a všechny jsou nesprávné. Jedna možná odpověď poukazuje na policejní represii vůči hnutí, která vedla k zatčení více než 14 000 lidí. Další míří prstem na bělochy, kteří se k hnutí připojili a přinesli s sebou veškerou svou liberální politiku a strategii. A konečně, ta nejabsurdnější odpověď ze všech tvrdí, že militantní fáze povstání nikdy nebyla skutečným hnutím černých i nečerných proletářů, ale byla ve skutečnosti dílem agitátorů zvenčí.

Dopřavdy se ovšem odehrálo něco mnohem nebezpečnějšího a zlověstnějšího, něco, co je rasovému kapitalismu vlastní, něco, co má kořeny sahající až k obchodu

s africkými otroky a Haitské revoluci. Kampaň proti povstalcům zásadně změnila směr hnutí. Zatímco ústup hnutí a porážka, kterou přivodil, se mohou ukázat jako dočasné, podobné kampaně představují významnou překážku pro další radikalizaci, a proto je třeba se jimi zabývat. Tuto protipovstaleckou kampaň v terénu vedli černošská střední třída, černošští politici, černošští radikální akademici a černošské nevládní organizace. To může být pro lidi, kteří si myslí, že černí jsou monolitická politická skupina, šokující. Tento koncept je falešný.

Nešlo přitom o lokální jev v jednom nebo ve dvou městech, ale o dynamiku, která byla vidět po celých Spojených státech. Rozsáhlá vzpoura vyžadovala rozsáhlou protipovstaleckou reakci. A i když není pochyb o tom, že za protipovstaleckým černými vedeným hnutím stojí miliardářští filantropové, univerzity, stát a bílá střední třída, nepříjemnou pravdou je, že povstání vedené černými mohl rozdrtit pouze černými vedeným protipovstaleckým programem. Nic z toho by se nemohlo uskutečnit, kdyby po celých Spojených státech neexistovala významná vrstva černých stojících proti povstání.

Vzestup černé střední třídy je organickým vývojem třídní stratifikace v rámci rasového kapitalismu. Je výchozím bodem pro pochopení protipovstalectví, které v současnosti dusí Rebelii George Floyda. To má svůj sociální základ

v černé střední třídě, která usiluje nanejvýš o malou reformu systému, konkrétně o transformaci rasového kapitalismu na prostý kapitalismus.

Z dlouhodobého hlediska je černá střední třída nepřitelem černého proletariátu: nezaměstnaných, námezdních dělníků, prostitutek atd. Skutečnými partnery nebo spolupachateli černého proletariátu jsou Hispánci a bílí proletáři, domorodí obyvatelé a mezinárodní proletariát. Zatím se zdá, že na to málokdo v této zemi přišel, natož abychom mohli mluvit o tom, jaké politické a strategické důsledky z toho vyplývají. Ačkoli žádný z těchto problémů není nový, stojí za to se k nim ještě jednou vrátit.

ČERNÁ STŘEDNÍ TŘÍDA

V boji za osvobození černých vždy existovalo jisté napětí v otázce černé střední třídy – lékařů, právníků, profesorů, manažerů a vlastníků firem. Ne pokud jde o její existenci, ale pokud jde o její politickou roli a jednání v boji proti bílé nadvládě.

V mnoha ohledech se černá střední třída neliší od ostatních středních tříd. Ve své podstatě je veškerá politika střední třídy volební, legislativní a reformní. Jejich strategie se točí okolo slušnosti, ochrany soukromého vlastnictví a konečně dodržování zákonů. Střední třídy se vždy cítily oprávněny mluvit jménem příslušného proletariátu. Obhajovaly multirasovou jednotu mezi sobě rovnými, a zároveň využívaly rasovu loajalitu ke svému vlastnímu vzestupu v rámci rasového kapitalismu. Celá analýza střední třídy spatřuje v proletariátu buďto hrozbu nebo obět; nikdy nevidí proletariát jako revoluční třídu. Těch pár lidí ze střední třídy, kteří považují proletariát za revoluční, buď pracují na jeho potlačování, nebo se k němu nakonec připojí v boji.

V roce 1931 tvrdil W.E.B. Du Bois, že dokud zákony Jima Crowa omezují příležitosti černé střední třídy, černý proletariát a černá střední třída musí společně bojovat proti bílé nadvládě. V šedesátých letech však už byly Black Panther Party a Liga revolučních černých dělníků přesvědčeny, že se černá střední třída a černý proletariát rozešly. Po porážce zákonů Jima Crowa v 60. letech 20. století našla černá střední třída cestu k úspěchu, což vedlo k obrovským rozdílům mezi ní a jejími nemajetnými sousedy.

Hnutí, které porazilo Jima Crowa, nezničilo rasový kapitalismus ani anti-černošství. Spíše jen otevřelo nové možnosti pro malou hrstku černých. Jejich vítězství se však zároveň stalo zničující porážkou pro masu černých proletářů, kteří zůstávají zaseknutí ve svých mizerných podmínkách s tím jediným rozdílem, že jejich pracoviště a čtvrti nyní spravuje a hlídá „vítězná“ černá střední třída. V tomto ohledu černá střední třída úplně tak nelže, když sama sebe označuje za vyvrcholení hnutí za občanská práva a Black Power. Tyto rozpory existovaly již před hnutím z 60. let a od té doby nebyly nikdy na masové úrovni objasněny. Černá střední třída byla a je dodnes protikladem černého hnutí za svobodu.

Zásadní rozdíl mezi černou střední třídou a bílou střední třídou je *strategický*: černá střední třída využívá černé proletářské boje k prosazování své vlastní věci. Jelikož není dost silná na to, aby své zájmy prosazovala sama, využívá k prosazování své vlastní agendy strach z nepokojů a pouličních protestů. Černá střední třída se nemůže zcela distancovat od militantní fáze vzpoury, protože musí využít nepokoje a násilí jako potenciální hrozbu pro zbytek společnosti. Současně se černá střední třída nemůže ztotožnit se vzpourou, protože by to bylo v rozporu s její vlastní tou-

hou po integraci do kapitalistického státu, jehož zákony a řád zajišťují existenci soukromého vlastnictví.

Výsledkem je zmatený a rozporuplný vztah vyznačující se trojí dynamikou: (1) černá střední třída se snaží dosáhnout bohatství a moci bílé střední třídy, (2) to vyžaduje její ochotu disciplinovat černý proletariát, (3) s nímž se zároveň cítí propojená osudem kvůli neschopnosti policie a dalších bílých odlišit chudé černé lidi z ghett od jejich dobře situovaných protějšků z předměstí. Tuto trojitou dynamiku vyjadřuje obecná síla hlavního proudu protestů Black Lives Matter, jehož aktivisté ze střední třídy současně prosazují: (1) aby si policie přestala plést černou střední třídu s černými z chudých čtvrtí, (2) aby stát dával více peněz na společenskou reprodukci v naději, že katapultuje více černých do černé střední třídy a (3) vytvoří více pozic pro černou střední třídu na univerzitách, v představenstvech firem atd.

Celá černá střední třída je připravena vydělat na úsilí černých proletářů. V nadcházejících měsících se vítězství získaná v povstání promění v nová a bezcenná pracovní místa „zvyšující rozmanitost“, nesmyslné akademické konference a články a ubohá zvýšení platů. Prozatím si musí současné protesty zachovat svůj parazitický vztah s počátečním Povstáním George Floyd. Po militantní fázi povstání vstoupily protesty do zombie-fáze nekonečných pochodů po často prázdných ulicích a dálnicích. Jako by obléhání, rozbíjení a vypalování policejních stanic nikdy neexistovalo. Dělá se protest za protestem, aniž bychom smysluplně přemýšleli o tom, co se stalo ten první týden. Jestliže rok 2014 zavedl do taktického repertoáru boje proti policii dálniční blokády, mohli jsme se domnívat, že si „spálené okružkové stanice“ budeme připomínat jako příspěvek Minneapolisu. Místo toho jsou pokroky dosažené v Minneapolisu pohřbeny pod pouličními pochody po celé zemi, protože černé vedení posiluje reakční rozdělení na dobré, mírumilovné protestující a špatné výtržníky.

REVOLUČNÍ VERSUS REFORMISTICKÉ ZRUŠENÍ

Existují dva druhy zrušení: revoluční zrušení a reformistické zrušení. Revoluční zrušení je vlastní aktivita proletariátu v boji proti celé vězeňské logice státu a rasového kapitalismu. Zahrnuje vypalování policejních stanic, ničení policejních aut, napadání policistů a přerozdělování zboží od Target i Versace. Revoluční abolitionismus kráčí ruku v ruce s revolučním anti-kapitalismem, protože chápe, že zrušení je možné pouze tehdy, když je svázáno s anti-kapitalismem, anti-etatismem, anti-imperialismem, s bojem proti homofobii a patriarchátu. Věznice musí být zrušeny, ale také musí být zrušeny školy, sociální pracovníci a armáda středostavovských institucí a dobrodřejů. Expanzivní dynamika, kterou pojmenuje, se proto nemůže zastavit u policie, ale musí rozšířit svůj útok i na zeď oddělující takzvané Spojené státy a Mexiko, na zadržovací střediska, soudy a rozsáhlou infrastrukturu vězeňského státu a kapitalismu.

Revoluční abolitionismus rychle dosáhl bodu varu během prvního týdne povstání, a znovu i minulý týden, 25. července. V mezidobí bylo revoluční zrušení odstaveno reformistickým zrušením, proudem do značné míry definovaným činností a politikou profesionálních aktivistů, nevládních organizací, právníků a politiků, a zabývajícím se především omezením policejních fondů, politikou a legislativními změnami. Tato perspektiva nadále vnímá politiky jako hlavní historické aktéry a ve vztahu k nim se

definuje jako nátlaková skupina. Takto reformní abolicionismus odstraňuje proletáře z terénu boje.

I když je konstatování hrubé nespravedlnosti, pokud jde o srovnání policejních rozpočtů a výdajů na zdravotnictví, infrastrukturu, školy a další služby, správné, návrhy na „omezení fondů“ nepředstavují nic jiného, než přesun peněz z jedné části státu do druhé. Navíc, i když si reformní abolicionismus začne představovat zrušení policie tak, jako nyní v Minneapolis, nezdá se, že by pochopil, že policii nelze zrušit legislativou. To, co reformistický abolicionismus nevidí, je fakt, že to byly vždy a pouze skutečné revoluční boje nebo obavy z nich, které zrušily otroctví. Nejkratší cestou k demontáži policie a věznic je a vždy byla vzpoura, jak jsme viděli loni, když povstání na Haiti vedlo k vyprázdnění celých věznic. Povstání tvoří středobod revolučního zrušení.

Ve světle revolučního zrušení, které se v zemi objevilo při útocích na kanceláře DHS v Atlantě a vypalování soudních budov, je reformní zrušení přímým útokem na tyto militantnější způsoby zrušení. Nikde nebylo toto napětí a vztah mezi reformním zrušením a revolučním zrušením tak velké jako v Minneapolis. Reformisté se v Minneapolis po léta připravovali a vzpoura jim poskytla prostředky k tomu, aby mohli začít. To, co začalo jako totální útok na síly práva a pořádku v Minneapolis, se od té doby změnilo v nepřeborné množství mdlých politických projektů. Když černý proletariát ustupuje, přechází do popředí černý aktivista, dokud nebude vše opět dobré a svaté.

NEVLÁDNÍ ORGANIZACE A AKADEMIČTÍ PRACOVNÍCI

V této protipovstalecké kampani hrály klíčovou roli černé nevládní organizace, včetně skupin z Movement for Black Lives (Hnutí za černé životy). Jejich sociální základnou není černý proletariát, ale černá střední třída a – což je nejdůležitější – bílá buržoazie, prostřednictvím filantropie. Aby buržoazie koptovala toto hnutí, sype na problémy generované rasovým kapitalismem peníze. V nevládkách našla ochotnou skupinu lidí, kteří její dolary rádi přijmou. Peníze padají z nebe: pokud jste černoši, střední třída a třikrát za sebou řeknete „Black Lives Matter“, peníze vám jako kouzlem samy spadnou do klína. I když jsou tyto nevládní organizace navzájem politicky odlišné, mají zpravidla malé nebo žádné zázemí v boji, žádný zvláštní zájem o hnutí a nakonec ani žádný zájem o svržení rasového kapitalismu. Jsou pouze odrazem různých parazitů sajících krev z historického boje černých proletářů. Z dlouhodobého hlediska nic nevyřeší a je nepravděpodobné, že by kdokoli z nich skutečně vedl hnutí, protože v něm nemají základnu. Jelikož je však hnutí generované Povstáním George Floyd nové, mnoho jeho účastníků je stále snadné zmást, a tak i nadále projevují servilní ochotu následovat jakoukoli černou osobu, která se před ně postaví s megafonem. I když se někteří aktivisté nevládních organizací opět nevyhnutelně s těmito skupinami rozejdou a připojí se k radikálnějším prvkům hnutí, jakákoliv strategická orientace, která se zaměřuje na jejich potenciální energii, se mýlí. Čekat na radikalizaci nevládních organizací je jako čekat na radikalizaci odborů. Nevládky nakonec musí být nějak z hnutí vykopnuty.

A co takzvaní „revoluční černí intelektuálové“? Protože slovo „revoluční“ nemá v nerevolučních dobách smysl a omezená praxe „intelektuála“ je během revolučních časů nefunkční, jedná se v tomto případě o rozpor pojmů. Zatímco v nerevolučních dobách činnost akademických intelektuálů odráží standardní kapitalistickou dělbu práce mezi mys-

liteli a manuálními pracovníky, v okamžicích povstání má dělba práce tendenci se zhroutit a přeskupit, takže se mnoho proletářů najednou začne věnovat čtení, psaní a teoretizování, což byly dříve výlučné úkoly intelektuálů.

Řekněme to jasně, Povstání George Floyd je novým kritériem, které musí všechny teorie a politiky brát v úvahu. Nikoli požadavky, nikoli akademické časopisy, nikoli komunitu takzvaných vědců, ale oheň a žár proletářského boje. Musí odpovědět na požadavky nepokojů, stávek, okupací, blokád, povstání, válek a revolucí. A v tomto ohledu je třeba připustit, že výsledky byly až dosud katastrofální. Černý marxismus, afro-pesimismus, černý anarchismus a černý feminismus byly v tomto povstání podrobeny zkoušce a všechny selhaly. Tyto teorie měly malý nebo žádný smysluplný dopad na černý proletariát. V některých případech dokonce vylepšily svou kariéru tím, že propůjčily svůj hlas protipovstaleckým nevládním organizacím, které jsou přeshťastné, že jim mohou vyplatit honorář.

Co se stalo s teorií černé revoluce? Již více než padesát let se teorie skrývají v akademickém světě. Univerzita černé radikální myšlenky zcela komodifikovala, a to jej oddělilo od černých proletářů tím, že určilo, kdo k němu má přístup a kdo je schopen pochopit jeho náročný a omezený jazyk. Problémy a otázky, které jsou pro černého proletáře důležité, se tu nikdy neřeší na základě pojmů, konceptů a tradic černého proletariátu, ale místo toho se o nich diskutuje v mnohem užších a reformističtějších podmínkách akademického světa. Žádná akademická myšlenka se nezodpovídá černému proletariátu, definitiva pracovní pozice nabízí radikálnímu akademikovi konečnou separaci od naší třídy. Tento nedostatek odpovědnosti chrání zastaralé a zbytečné myšlenky, protože umožňuje starým zaprášeným teoriím, které byly ve skutečném třídním boji dávno poraženy, nadále žít v akademickém prostředí a stát se mrtvou tíhou pro mozek hnutí.

To teď přestane. Plná síla povstání vyčistila trosky způsobem, kterým by to kritika nikdy nedokázala. Ačkoli se politická konsolidace povstání prozatím propadla do černého protipovstalectví, Povstání George Floyd umožnilo další generaci černých revolucionářům z řad proletariátu, jakož i některým odpadlíkům ze střední třídy, rozvinout se a navzájem se zaregistrovat. V nadcházejících měsících a letech musíme udělat vše, co je v našich silách, abychom jim pomohli zbavit se falešné dělby intelektuální činnosti a revoluční činnosti, která naše hnutí dlouho trápila.

ZÁVĚR

Má-li být kapitalismus někdy zrušen, pokud někdy osvobuzující komunistická budoucnost spatří světlo světa, musí se proletariát silou osvobodit od své závislosti na buržoazním společenském řádu. Ale než antagonismus dosáhne tohoto bodu, musí dojít také k další bitvě, ve které si černý proletariát politicky a materiálně vyřídí účty s černou střední třídou. Nejedná se o nějakou novou skutečnost, ale o realitu, s níž musela zápasit každá revoluce zahrnující černé. Zatím černý proletariát každý takový boj prohrál, a výsledkem této porážky je kapitalismus a stát s černou tváří.

Černá střední třída byla schopná účinně vést svůj boj proti povstání částečně i proto, že ukořistila klíčové části státu. Lori Lightfoot v Chicagu, Keisha Lance Bottoms v Atlantě, Chokwe Antar Lumumba v Jacksonu a Bernard Young v Baltimoru představují jen několik příkladů ambiciózních manažerské vrstvy, která si je vědoma svých třídních

zájmů způsobem, který si černý proletariát ještě nebyl schopen spočítat. Navštěvují nejlepší školy v zemi, což jim umožňuje používat právě ty cynické argumenty, které jsou zapotřebí k artikulaci reformního a protipovstaleckého programu.

Střední třídy mají k tomu, aby rozvinuly svou verzi duhové koalice, své univerzity, své volby, své korporace a další instituce. Proletariát je ponechán mimo tento proces.

Černý proletariát může boj vést a vyvolat, ale bez spolupachatelů z bílého a hispánského proletariátu a domorodých

národů nevyhraje žádnou rozhodující bitvu. Když vyprazdňoval co největší množství obchodů, bojoval černý proletariát společně s dalšími proletáři. Toto organické spojení existovalo po dobu jednoho týdne, zároveň s tím, jak různé utlačované skupiny útočily na policii a přerazdělovaly zboží napříč zemí.

Takové organické aliance však automaticky nevedou k aliancím trvalejším. Gigantické erupce solidarity v nepokojích a povstáních mají tendenci se zase rychle stáhnout zpět

do antagonistických vztahů mezi proletáři. Konec konců sdílení momentu boje není to samé jako dlouhodobá důvěra a solidarita. Co je reálnější, jeden týden sdílené jednoty nebo celoživotní konflikt mezi proletáři navzájem?

Černý proletariát čelí konkurenci o pracovní místa, konkurenci v oblasti bydlení a boji o další omezené zdroje proti jiným proletářům. Příslušné střední třídy slibují, že tato potěšení zajistí, pokud budou černí proletáři nadále hlasovat pro černé politiky, hispánští proletáři pro hispánské politiky atd. I když je tato logika slepou uličkou proletářské multi-rasové solidarity, slouží krátkodobým cílům, které mohou nema-

jetní jen těžko ignorovat. Tímto způsobem se křehká jednota vytvořená ve chvílích revolty rozpustí zpět do oddělených sociálních vztahů každodenního života. Proletáři občas budují vzájemnou solidaritu na každodenní úrovni, ale celkově jim v rasovém kapitalismu chybí mechanismy nebo instituce k rozvoji takové jednoty. Z tohoto důvodu jsou útoky na infrastrukturu kapitalismu klíčové, a proto jsou tak zásadní nové prostory sociální reprodukce.

Musíme však vsadit na to, že povstání proletariát změnilo. Musíme věřit, že se začínají měnit i každodenní vztahy. Je to však jen dohad a musíme ho otestovat v boji.

K tomu, aby posílila strategická jednota mezi různými rasovými skupinami proletářů, bude nakonec nutný nějaký druh rozsáhlejšího procesu krize – válka, hospodářská krize, pandemie, ekologický kolaps. Aniž bychom chtěli fetišizovat organizace, pro krystalizaci a soustředění této aliance budou zapotřebí nějaké organizační formy. Proletariát bude muset rozvíjet své vlastní třídní-rasové-gendrové zájmy proti černé a bílé střední třídě, simultánně a prostřednictvím akce, organizace a programu.

Od hospodářské krize z let 2007-2008 vstoupil celý svět do období masového boje. Boje, který se rozvíjel nerovnoměrně; Řecko v jeden okamžik, arabské jaro v další, Marokano nebo Haiti jindy,

s příslušnými kontrarevolucemi nebo proti-povstalectvím jako součástí procesu. George Floyd Rebellion je součástí tohoto probíhajícího procesu řešení obrovské nerovnosti, policejního násilí a dalších forem útlaku. V tomto textu jsem vyzdvihнул jeho porážku-ústup, protože těm právě nyní čelíme. Ale v blízké budoucnosti hnutí znovu zaútočí, protože nebude jiná možnost. Porážka je dočasná, boj je trvalý.

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velkolepé majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídně buržousty, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme naklusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechno majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabilii v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snaha (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizovaní občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazii) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tváří“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce.

Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujících, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu předstává proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismu.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrtném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské rozpolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabiny uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výrob, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou rozpolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepřítivního poměru sil nepočetné a bezvýznamné, a nejuvědomělejších a nejradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.